

ПОШРАМОВАНИЙ

Роман циклу «Неказкова історія»

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

Пошрамований

Scarred

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Scarred, Emily McIntire.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Сара Б.

— Ти вирушиш уранці.

Дядько надпиває вино, і його темні очі, мов стріли, летять через стіл і розпластують плоть моїх грудей. Він ніколи не був ласкавою людиною, та все ж він моя родина, і мета в нас одна.

Помститися родині Фаас за вбивство мого батька.

Ми обережно розставили по місцях безліч рухомих деталей, щоб, коли кронпринц матиме в тому потребу, саме я опинилася поруч і прийняла його руку. Минув лише рік від смерті мого батька і два від смерті короля, та нарешті ми отримали звістку.

Час настав.

Заручини за домовленістю, хоч і не рідкість, останніми роками трохи вийшли з моди. Зрештою, надворі 1910 рік, дев'ятнадцяте століття вже позаду, і в усіх казках, і навіть тут, на з'їдених злиднями вулицях Сільви, люди одружуються з кохання.

Принаймні з того, що вважають коханням.

Але я ніколи не тішила себе величними мріями, ніби прискаче на коні якийсь білий лицар і врятує мене, безпорадну панну в біді.

Біда, може, і є, але я не безпорадна панна.

До того ж іноді справді щось змінити можна лише одним способом: стати частиною механізму й самій вирвати з нього зламані деталі. Тож якщо мені доведеться усміхатися, флірту-

вати й спокушати, щоб здобути прихильність нового короля, саме це я й зроблю.

Зрештою, це мій обов'язок.

І перед родиною, і перед моїм народом.

Сільва, колись славна щедрими землями й новаторською індустріалізацією, стала безплідною й немічною. Її відкинули вбік, як негарну руду пасербицю, негідну ні часу, ні уваги корони. Тепер нас не знають узагалі: посуха й голод змішуються з відчаєм, що розбігається міськими вулицями, наче тріщини бруківкою.

Мабуть, так і буває, коли лежиш у глибині лісу, захованого високо в хмарах. Тебе важко побачити й легко забути.

— Ти розумієш, що поставлено на карту? — питає дядько Раф, висмикуючи мене із задуми.

Кивнувши, я витираю рот білою полотняною серветкою і кладу її назад на коліна.

— Так, звісно.

Він широко всміхається, шкіра йде зморшками, а пальці постукують по опуклому навершю дерев'яної тростини.

— Ти принесеш честь нашому імені.

П'янке відчуття його схвалення підпалює мене, наче гармату, і я сиджу на стільці трохи рівніше, усміхаючись йому у відповідь.

— І не довірятимеш нікому, крім свого кузена, — додає він.

Він кидає погляд на мою матір, як завжди сумирну й мовчазну: вона їсть маленькими шматочками, а неслухняне чорне волосся, таке схоже на моє, завісою затуляє їй обличчя. Вона рідко дивиться в очі, завжди воліє тримати голову опущеною, а пальці зайнятими рукоділлям і запиленими книжками, аніж налагодити стосунки з дочкою, яка взяла на себе все, відколи батько залишив матір удовою.

Підозрюю, вона ніколи не хотіла бути матір'ю, а заміж хотіла ще менше. Вона ніколи цього не казала, та й потреби немає, коли вчинки говорять так голосно. Але батько хотів її, і лише це мало значення.

А коли вона завагітніла, вони чекали, що то буде наступний спадкоємець-чоловік роду Беатро.

Натомість отримали дике чорнокосе дівчисько з жагою пригод і язиком, що говорить, коли не питають. І батько все одно любив мене, навіть якщо мати так і не виявила ні краплі ласки.

Того дня, коли я втратила його, втратилася й частина мене: скисла, наче молоко, і лишилася посеред грудей ятритися й гнити.

Він вирушив благати монархію про допомогу. Сам узявся пройти наші ліси й рівнини, доки не дістався до замку Саксум. Але корона не вислухала його біди, і мій кузен Александер передав звістку, що його повісили за зраду. Бо він наважився заговорити й сказати, що вони мають робити більше.

Александер намагався його врятувати, але навіть головний радник короля може не так уже й багато.

Дядько Раф відтоді став незамінним, і хоч він тільки й робив, що підтримував мене, я досі тужу за батьковими обіймами. Натомість лишився тільки родинний кулон, який я ношу на шиї, наче клятву: він щодня нагадує мені, що я втратила.

І хто винен у моїй скорботі.

Тож нині, поки інші дівчата мого віку мріють про кохання, я вчуся грати в політичну війну, зберігаючи манери знаті.

Хочеш спалити пекло, мусиш навчитися грати в дияволову гру.

Метафорична корона, яку кладуть мені на голову, майже так само важка, як і усвідомлення, що всі покладаються на

мене й чекають, що я доведу справу до кінця.

А правління родини Фаас і так тривало надто довго: їхні влада й вплив згнили з часом, і тепер ідеться не про людей і країну, а про надмірності й жадобу.

Тож я поїду до двору. І зроблю те, що треба, щоб урятувати свій народ і домогтися справедливості для тих, кого ми втратили.

Та по-справжньому це доходить до мене лише за кілька годин.

Сьогодні моя остання ніч у Сільві.

Серце відбиває стакато, поки я впихаю ноги в грубі чорні чоботи, загортаю плечі плащем і заколюю пухнасте волосся назад, аж поки воно не збирається в тугий вузол на потилиці. Накинувши каптур, дивлюся в дзеркало, щоб переконатися: він ховає моє обличчя. Кинувши погляд на двері спальні, перевіряю, чи замкнено, а тоді розвертаюся й іду до вікна.

Моя кімната на другому поверсі, але висота мені не страшна: я десятки разів спускалася цією щербатою кам'яною стіною. Легені зводить від неглибокого дихання, адреналін шмагає по жилах, поки я спускаюся, і ось мої ноги гепають у траву.

Вислизати завжди ризиковано, але на цей ризик я пішла б іще тисячу разів.

Кілька митей я стою нерухомо, щоб переконатися, що ніхто не чув, як я вийшла, а потім обходжу наш занедбаний маєток, тримаючись затінених місць, аж поки дістаюся брукованої алеї й дивлюся вгору на іржаву десятифутову браму. Пальці ниють, упираючись у метал, м'язи горять, коли я підтягуюся, дряпаюся зубчастим залізом, аж нарешті перекидаю ногу й зістрибую на той бік.

Щойно нога торкається твердої землі, груди важко здіймаються, а тоді я вже біжу бруківкою, щільніше запинаючи

плащ із каптуром і сподіваючись нікого не зустріти дорогою.

За двадцять хвилин я дістаюся сиротинця на околиці міста. Це маленька занедбана будівля без жодних коштів і з нестачею ліжок, але Дарія, жінка, яка ним керує, одна з моїх головних зв'язкових, і я знаю: усе, що я їй передам, потрапить у потрібні руки.

— Цього має вистачити, щоб протриматися, поки я не зможу надіслати ще. — Я притискаю пальці до тильного боку долонь Дарії, поки вона тримає згорток грошей і маленький кошик із хлібом, що я сунула їй у руки.

Вона схлипує, волога плівка на очах виблискує в тьмяному світлі свічки на маленькій кухні.

— Дякую, Саро. Я не можу... — Її шепіт уривається, бо за дверима повітря розтинає якийсь звук.

Серце судомно стискається в грудях, я різко втягую повітря й кидаю погляд у темний коридор, сподіваючись, що це не дитина, яка вилізла з ліжка.

Ніхто не має знати, що я тут.

— Мені треба йти, — кажу я, забираючи руки й накидаючи каптур. — Спробую передати тобі звістку, щойно зможу, щоб упевнитися, що все гаразд.

Дарія хитає головою.

— Ти вже стільки зробила.

— Облиш, — пирхаю я. — Цього й близько не досить.

Б'є годинник, і я помічаю час. Скоро сонце притиснеться до обрію, і його світло омиє землю, стираючи темряву, а з нею й моє прикриття.

— Мені треба йти, — тихо повторюю я і тягнуся до неї, щоб обійняти. Усередині все перевертається, коли її руки обвивають мене й міцно стискають. — Не забувай мене, Даріє.

— Ніколи. — Вона сміється, але сміх виходить порожнім.

Відсторонившись, я йду до бічних дверей кухні, і мої пальці змикаються на прохолодній латунній ручці.

— Бережи себе, моя королево, — шепоче Дарія мені в спину.

Серце збивається з ритму.

— Я нічия не королева. Я лише та, хто спалить корону.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/scarred/